Dosarul nr. 2i-509-1/19

INSTANȚA DE INSOLVABILITATE

H O T Ă R Â R E
În numele legii

02 aprilie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
În componența:

Președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru
Grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință publică cererea de chemare în judecată a Serviciului Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Maxicarton" - în procedura falimentului simplificat în persona lui Bulgac Victor,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces

1. La 11 august 2023, prin intermediul poștei electronice a Direcției de evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, Serviciul Fiscal de Stat, prin directorul adjunct Griciuc Petru, a depus cerere de chemare în judecată către Bulgac Victor Serghei privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului S.R.L. „Maxicarton".
2. La 14 august 2023, cererea a fost repartizată, prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Central, Ceban Alexandru.
3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 16 august 2023, cererii de chemare în judecată nu i s-a dat curs, fiind acordat reclamantului termen pentru înlăturarea neajunsurilor constatate.
4. La 29 august 2023, Serviciul Fiscal de Stat, prin reprezentantul Cojocari Carolina, a depus cerere privind înlăturarea neajunsurilor indicate de instanță.
5. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 19 septembrie 2023, cererea de chemare în judecată a fost admisă spre examinare în procedură contencioasă generală, fiind dispusă expedierea către pârât a copiei acțiunii și a actelor anexate, precum și acordarea termenului pentru prezentarea referinței și a probelor pe care acesta și-ar întemeia eventualele obiecții.
6. În motivarea acțiunii, Serviciul Fiscal de Stat a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 21 septembrie 2021, emisă în dosarul nr. 2i-509/19, la cererea debitorului, s-a dispus intentarea procesului de insolvabilitate în privința S.R.L. „Maxicarton", cu inițierea procedurii simplificate a falimentului, fiind desemnat administrator al insolvabilității Hanganu Grigore.
7. Reclamantul a susținut că, potrivit tabelului definitiv al creanțelor creditorilor, Serviciul Fiscal de Stat a fost validat cu creanța totală de 378 308,96 lei, constituită din creanța

chirografară de rangul III în sumă de 345 343,46 lei și creanța chirografară de rangul VI în sumă de 32 965,50 lei.

8. În continuare, Serviciul Fiscal de Stat a arătat că obligațiile fiscale respective ar fi fost calculate în baza dărilor de seamă prezentate de contribuabil și în baza deciziei asupra cazului de încălcare fiscală nr. 117/2089 din 17 octombrie 2019, emisă în urma controlului fiscal efectuat în privința S.R.L. „Maxicarton".

9. Reclamantul a invocat că S.R.L. „Maxicarton" nu dispune de masă debitoare suficientă pentru stingerea creanțelor validate, iar pe conturile bancare lipsesc mijloacele financiare, motiv pentru care a apreciat că atragerea la răspundere subsidiară a membrului organului de conducere ar constitui unica modalitate de stingere a creanței validate a Serviciului Fiscal de Stat.

10. Serviciul Fiscal de Stat a făcut trimitere la art. 177 alin. (1) din Codul civil, indicând că persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și execută obligațiile prin administrator, precum și la art. 183 alin. (1) din Legea nr. 845/1992, potrivit căruia societatea pe acțiuni și societatea cu răspundere limitată sunt persoane juridice și poartă răspundere pentru obligațiile asumate cu întreg patrimoniul lor.

11. Reclamantul a mai indicat că, deși, ca regulă, societatea cu răspundere limitată poartă răspundere pentru obligațiile sale în limitele patrimoniului propriu, Legea insolvabilității instituie, prin art. 247 și art. 248, posibilitatea atragerii la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului, atunci când aceștia au cauzat starea de insolvabilitate prin una dintre acțiunile expres prevăzute de lege.

12. În această privință, Serviciul Fiscal de Stat a susținut că, potrivit informațiilor disponibile în Sistemul informațional automatizat al Serviciului Fiscal de Stat și în registrele publice, Bulgac Victor Serghei ar fi deținut calitatea de fondator, administrator și contabil al S.R.L. „Maxicarton" în perioada relevantă, fiind, astfel, o persoană care intră în categoria subiecților prevăzuți de art. 247 din Legea insolvabilității.

13. În susținerea acțiunii, reclamantul a făcut trimitere la obligațiile administratorului și ale persoanelor responsabile de evidența contabilă, invocând prevederi din Legea privind societățile cu răspundere limitată, Legea contabilității și raportării financiare, Codul fiscal și alte acte normative conexe. În esență, Serviciul Fiscal de Stat a susținut că administratorul societății avea obligația de a organiza și asigura ținerea contabilității, întocmirea și păstrarea documentelor contabile, prezentarea dărilor de seamă fiscale și achitarea completă și la timp a impozitelor și taxelor datorate bugetului public național.

14. Reclamantul a invocat că, potrivit cadrului normativ indicat în cerere, entitatea este obligată să țină contabilitatea și să întocmească situațiile financiare conform normelor stabilite, dar administratorul societății are obligația de a asigura organizarea contabilității, păstrarea documentelor justificative și prezentarea informațiilor fiscale corecte către Serviciul Fiscal de Stat.

15. Serviciul Fiscal de Stat a menționat că, în perioada de activitate a S.R.L. „Maxicarton", ar fi fost efectuate transferări la buget a impozitelor și taxelor, însă acestea nu ar fi fost suficiente pentru stingerea obligațiilor fiscale, pasivul bugetar fiind acumulat în perioada în care societatea era administrată de Bulgac Victor Serghei.

16. În același context, reclamantul a susținut că, în urma controlului fiscal efectuat în privința S.R.L. „Maxicarton", cu participarea conducătorului Bulgac Victor Serghei, organul fiscal a emis decizia asupra cazului de încălcare fiscală nr. 117/2089 din 17 octombrie 2019, prin

care ar fi fost constatate încălcări ale legislației fiscale și calculate obligații față de bugetul public național.

17. Potrivit cererii de chemare în judecată, Serviciul Fiscal de Stat a invocat, între altele, diminuarea impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător și a taxei pe valoarea adăugată, prezentarea unor dări de seamă fiscale cu date neveridice, neprezentarea unor informații fiscale, neachitarea în termen a obligațiilor fiscale, precum și calcularea majorărilor de întârziere și aplicarea amenzilor fiscale aferente acestor încălcări.

18. Reclamantul a apreciat că încălcările fiscale constatate prin decizia asupra cazului de încălcare fiscală ar demonstra ținerea contabilității contrar prevederilor legale și ar constitui un temei de atragere la răspundere subsidiară în baza art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității.

19. Totodată, Serviciul Fiscal de Stat a susținut că decizia asupra cazului de încălcare fiscală nu ar fi fost contestată de debitor, ar constitui act administrativ individual cu caracter executoriu și ar confirma existența obligației fiscale în sarcina S.R.L. „Maxicarton”.

20. Reclamantul a mai invocat faptul că, prin neîndeplinirea obligațiilor fiscale, prin admiterea acumulării pasivului bugetar și prin neasigurarea unei administrări corespunzătoare a societății, persoanele din organele de conducere ar fi permis apariția ori agravarea stării de insolvabilitate a debitorului.

21. În privința temeiului prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, Serviciul Fiscal de Stat a susținut că Bulgac Victor Serghei, în calitate de administrator statutar, ar fi avut obligația de a depune cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate la apariția temeiurilor prevăzute de art. 10 și art. 14 din Legea insolvabilității, dar nu ar fi făcut acest lucru în termenul legal.

22. În opinia reclamantului, neîndeplinirea acestei obligații ar fi permis acumularea în continuare a datoriilor față de bugetul public național, dar nedepunerea cererii introductive în termen ar constitui, prin ea însăși, o faptă imputabilă membrului organului de conducere în sensul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

23. Totodată, reclamantul a invocat că acțiunile și inacțiunile pârâtului ar fi întrunit și ipoteza prevăzută de art. 248 alin. (1) lit. a) din Legea insolvabilității, apreciind, în esență, că administrarea defectuoasă a societății și diminuarea obligațiilor fiscale declarate ar demonstra folosirea patrimoniului societății într-un mod contrar intereselor creditorilor.

24. Serviciul Fiscal de Stat a subliniat că, potrivit principiilor generale de administrare a persoanei juridice, administratorul trebuie să acționeze cu bună-credință, competență și diligență, în interesul societății, iar nerespectarea acestor obligații ar atrage răspunderea pentru prejudiciile cauzate.

25. În concluzie, Serviciul Fiscal de Stat a solicitat admiterea acțiunii, atragerea la răspundere subsidiară a lui Bulgac Victor Serghei și încasarea de la acesta, în contul masei debitoare a S.R.L. „Maxicarton”, a creanței validate și nestinse a Serviciului Fiscal de Stat în sumă totală de 378 308,96 lei, inclusiv 345 343,46 lei creanță chirografară de rangul III și 32 965,50 lei creanță chirografară de rangul VI..

Poziția părților în ședința de judecată

26. În ședința de judecată din 21 ianuarie 2026, reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat, Ghenadie Nedelea, în baza procurii, s-a prezentat și a susținut cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia.

27. Pârâtul Bulgac Victor Serghei nu s-a prezentat în ședința de judecată, fiind citat public. Intervenientul accesoriu, administratorul autorizat *****, lichidatorul S.R.L. „Maxicarton”,

de asemenea nu s-a prezentat, deși a fost citat, și nu a comunicat instanței motivele neprezentării.

28. Instanța a pus în discuție posibilitatea examinării cauzei în lipsa pârâtului și a intervenientului accesoriu. Reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora. Având în vedere citarea pârâtului prin publicitate, citarea intervenientului accesoriu și lipsa unor motive de neprezentare comunicate instanței, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa participanților absenți.

29. Aprecierea instanței

30. Examinând materialele cauzei, poziția reclamantului, înscrisurile cercetate în ședință de judecată și cadrul legal aplicabil, instanța de insolvabilitate consideră cererea de chemare în judecată neîntemeiată și pasibilă de respingere.

31. Potrivit art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale Legii insolvabilității.

32. Potrivit art. 5 alin. (5) lit. f) din Legea insolvabilității, printre principalele competențe ale instanței de insolvabilitate se regăsește și tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvabilitatea debitorului.

33. Potrivit art. 247 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, în sensul acestei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi, între alții, administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere, lichidatorii, membrii comisiilor de lichidare și contabilii, iar aceste prevederi se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

34. Potrivit art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, *„la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea”* prin una dintre acțiunile indicate expres de lege.

35. În contextul legal menționat mai sus, instanța reține că Serviciul Fiscal de Stat, în calitate de creditor validat, are, în principiu, dreptul de a formula o cerere întemeiată pe art. 248 din Legea insolvabilității. Totuși, existența acestui drept procesual nu echivalează cu temeinicia acțiunii și nu înlătură obligația reclamantului de a demonstra condițiile legale ale răspunderii subsidiare.

36. Răspunderea subsidiară reglementată de art. 248 din Legea insolvabilității nu reprezintă o consecință automată a intentării procedurii de insolvabilitate și nici un mecanism general de garantare a recuperării creanțelor bugetare sau a altor creanțe neacoperite în procedura de faliment. Aceasta are un caracter excepțional, deoarece permite, numai în condițiile strict prevăzute de lege, trecerea unei părți din pasivul debitorului asupra persoanei care a cauzat insolvabilitatea.

37. Prin urmare, simpla calitate de administrator, contabil, fondator ori asociat al debitorului insolvabil nu este suficientă pentru atragerea răspunderii subsidiare. De asemenea, existența unei creanțe fiscale validate, insuficiența masei debitoare, lipsa mijloacelor bănești în conturile bancare ale debitorului ori faptul că reclamantul consideră atragerea la răspundere

subsidiară drept unica modalitate de recuperare a creanței nu substituie condițiile legale ale răspunderii.

38. Pentru admiterea acțiunii, reclamantul trebuia să demonstreze cumulativ calitatea pârâtului de persoană vizată de art. 247 și art. 248 din Legea insolvabilității, existența unei fapte concrete dintre cele enumerate de art. 248 alin. (1), caracterul ilicit și imputabil al faptei, prejudiciul ori pasivul imputabil, legătura de cauzalitate dintre conduita persoanei vizate și apariția ori agravarea stării de insolvabilitate, precum și întinderea exactă a datoriei care poate fi pusă în sarcina acestei persoane.

39. Potrivit art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *„probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei”*.

40. Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *„fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel”*.

41. Potrivit art. 130 alin. (1), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, instanța apreciază probele după intima convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor; fiecare probă se apreciază sub aspectul pertinenței, admisibilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu sub aspectul legăturii reciproce și suficienței pentru soluționarea cauzei.

42. În același sens, potrivit art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată, iar instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit și pe probele cercetate în ședința de judecată.

43. Raportând aceste norme la specificul cauzei, instanța reține că sarcina de a proba condițiile atragerii la răspundere subsidiară revenea reclamantului Serviciul Fiscal de Stat. Această sarcină nu poate fi substituită prin trimiterea la existența datoriei fiscale, la tabelul definitiv al creanțelor, la insuficiența masei debitoare ori la calitatea pârâtului în raport cu societatea debitoare.

44. Această abordare corespunde și raționamentelor constante desprinse din practica judiciară recentă în materia insolvabilității, potrivit cărora răspunderea subsidiară nu operează din oficiu, nu poate fi prezumată și nu poate fi întemeiată exclusiv pe declarațiile creditorului sau ale lichidatorului. Instanța trebuie să verifice dacă, din probele administrate, rezultă fapta concretă, caracterul imputabil al acesteia, prejudiciul și legătura cauzală dintre conduita persoanei chemate în judecată și starea de insolvabilitate ori agravarea acesteia.

45. În cauza dedusă judecății, reclamantul a invocat trei temeiuri de atragere la răspundere subsidiară: art. 248 alin. (1) lit. a), e) și h) din Legea insolvabilității. În continuare, instanța le va analiza distinct, în limitele faptelor invocate și ale probelor administrate.

46. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. a) din Legea insolvabilității, instanța reține că folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal presupune identificarea unor bunuri, sume, credite, transferuri, retrageri de numerar, contracte sau alte operațiuni patrimoniale concrete prin care persoana vizată a extras ori a folosit patrimoniul societății în folos propriu.

47. În speță, din materialele dosarului nu rezultă asemenea elemente individualizate. Serviciul Fiscal de Stat nu a indicat ce bunuri ale S.R.L. „Maxicarton” ar fi fost folosite de Bulgac Victor Serghei în interes personal, ce sume ar fi fost retrase sau transferate în beneficiul

acestuia, prin ce acte juridice ori operațiuni bancare s-ar fi produs o asemenea folosire și în ce mod anume aceste acte ar fi cauzat insolvabilitatea debitorului.

48. Instanța reține că existența unor obligații fiscale, chiar stabilite printr-un act fiscal, nu demonstrează, prin ea însăși, folosirea bunurilor sau creditelor societății în interes personal de către pârât. Pentru reținerea art. 248 alin. (1) lit. a), era necesară stabilirea unei legături factuale directe între patrimoniul debitorului și folosul personal al persoanei chemate în judecată, legătură care nu rezultă din probele administrate.

49. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, instanța reține că ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii ori contribuirea la dispariția documentelor contabile trebuie probată nu doar ca abatere fiscală sau contabilă abstractă, ci ca faptă concretă care a împiedicat identificarea patrimoniului debitorului, a denaturat realitatea economică a societății ori a cauzat sau agravat starea de insolvabilitate.

50. Deciziile fiscale, actele de control și dările de seamă prezentate de contribuabil pot demonstra existența unor obligații fiscale, a unor abateri de la legislația fiscală sau a unor sancțiuni aplicate contribuabilului. Totuși, acestea nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a demonstra că pârâtul a ținut o contabilitate fictivă, că a contribuit la dispariția documentelor contabile ori că tocmai conduita sa a cauzat starea de insolvabilitate a debitorului.

51. În cauza de față, Serviciul Fiscal de Stat a făcut trimitere la decizia asupra cazului de încălcare fiscală nr. 117/2089 din 17 octombrie 2019 și la obligațiile fiscale calculate în sarcina debitorului. Însă reclamantul nu a individualizat care documente contabile ar fi fost falsificate, care documente ar fi dispărut prin contribuția pârâtului, ce operațiuni fictive au fost înscrise în evidența contabilă, ce operațiuni reale au fost ascunse și cum anume aceste fapte au generat imposibilitatea satisfacerii creanțelor creditorilor.

52. Totodată, din materialele cauzei nu rezultă că lichidatorul ar fi prezentat instanței constatări proprii, precise și verificabile, potrivit cărora imposibilitatea identificării masei debitoare ori insuficiența acesteia ar fi fost cauzată de conduita contabilă imputată lui Bulgac Victor Serghei. Prin urmare, legătura dintre actele fiscale invocate de reclamant și insolvabilitatea S.R.L. „Maxicarton" rămâne una prezumată de reclamant, dar neprobată prin materialele dosarului.

53. În această ordine de idei, instanța nu poate echivala automat orice încălcare fiscală sau orice obligație bugetară neachitată cu ținerea unei contabilități fictive în sensul art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității. O asemenea echivalare ar extinde norma peste limitele sale legale și ar transforma răspunderea subsidiară într-o sancțiune personală automată pentru datoriile fiscale ale persoanei juridice.

54. Practica judiciară recentă în materie de insolvabilitate confirmă aceeași distincție: simplele erori, întârzieri sau neregularități în evidența contabilă nu sunt suficiente, în mod izolat, pentru atragerea răspunderii subsidiare, dacă nu se demonstrează că aceste acțiuni sau inacțiuni au condus în mod direct la insolvabilitate. Cu atât mai mult, în prezenta cauză, în care reclamantul nu a individualizat documentele contabile pretins falsificate ori dispărute și nici nu a probat impactul acestora asupra masei debitoare, temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. e) nu poate fi reținut.

55. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, instanța reține că nedepunerea cererii introductive conform art. 14 are un regim juridic particular. Această inacțiune nu generează, prin ea însăși, starea de insolvabilitate, deoarece tocmai survenirea stării de insolvabilitate este premisa care activează obligația debitorului de a se adresa instanței.

56. Prin urmare, pentru angajarea răspunderii în temeiul art. 248 alin. (1) lit. h), reclamantul trebuia să demonstreze data certă la care a survenit temeiul de intentare a procesului de insolvabilitate, momentul expirării termenului legal de 30 de zile pentru depunerea cererii introductive, obligațiile concrete apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală dintre omisiunea de a depune cererea și majorarea pasivului debitorului.

57. Simpla existență a unor obligații fiscale neachitate, chiar și pe o perioadă îndelungată, nu demonstrează automat data survenirii stării de insolvabilitate. Incapacitatea de plată trebuie apreciată prin raportare la întreaga situație patrimonială a societății, inclusiv la existența sau lipsa bunurilor mobile și imobile, a creanțelor față de terți, a mijloacelor bănești în casierie sau pe conturile bancare, a rulajelor financiare și a posibilității reale de continuare a activității.

58. Această concluzie este în acord cu linia jurisprudențială recentă potrivit căreia neachitarea unei creanțe fiscale, chiar și pe o perioadă îndelungată, nu poate fi asimilată automat existenței stării de insolvabilitate, în lipsa unor probe care să demonstreze imposibilitatea efectivă, reală și generalizată a debitorului de a-și onora obligațiile de plată scadente. Altfel spus, restanța fiscală poate fi un indiciu, dar nu înlocuiește proba stării de insolvabilitate la o dată concretă.

59. În speță, Serviciul Fiscal de Stat nu a prezentat o analiză economico-financiară completă din care să rezulte data certă a incapacității de plată a S.R.L. „Maxicarton”. De asemenea, nu a individualizat ce obligații noi au apărut după expirarea termenului de 30 de zile, prin efectul direct al omisiunii pretins imputabile pârâtului, și care este cuantumul exact al acestora.

60. Instanța reține că reclamantul a solicitat, în esență, încasarea întregii creanțe fiscale validate și nestinse în procedura de insolvabilitate. Totuși, art. 14 alin. (4) și art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nu permit imputarea automată a întregului pasiv validat, fără delimitarea obligațiilor apărute după expirarea termenului legal și fără demonstrarea raportului de cauzalitate dintre omisiunea imputată și aceste obligații.

61. În practica instanțelor ierarhic superioare s-a subliniat că, pentru ipoteza nedepunerii cererii introductive, nu are relevanță suma totală a creanțelor validate în procedura de insolvabilitate, ci volumul obligațiilor apărute după expirarea termenului legal de adresare în instanță. Din această perspectivă, solicitarea reclamantului de a pune în sarcina pârâtului întreaga creanță fiscală validată nu este susținută de o delimitare probatorie corespunzătoare.

62. În aceeași ordine de idei, creanțele accesorii, majorările de întârziere, amenzile sau penalitățile fiscale nu pot fi puse automat în sarcina persoanei fizice chemate în judecată doar pentru că societatea debitoare nu le-a achitat. Pentru a fi imputate în cadrul răspunderii subsidiare, reclamantul trebuia să demonstreze că acestea sunt consecința directă a unei conduite ilicite și culpabile a pârâtului, nu doar efectul accesoriu al neexecutării obligațiilor fiscale de către persoana juridică.

63. Faptul că procesul de insolvabilitate a fost intentat la cererea debitorului nu exclude, în abstract, posibilitatea analizării unei eventuale depuneri tardive a cererii introductive. Totuși, în cauza concretă, reclamantul nu a probat momentul anterior în care obligația de adresare în instanță ar fi devenit certă, nici întinderea pasivului născut după expirarea termenului legal, astfel încât condițiile art. 248 alin. (1) lit. h) nu pot fi considerate întrunite.

64. Instanța mai reține că lipsa referinței și neprezentarea pârâtului în ședință de judecată nu echivalează cu recunoașterea acțiunii și nu degrevează reclamantul de sarcina probațiunii. Pasivitatea procesuală a pârâtului permite examinarea cauzei în baza materialelor dosarului,

dar nu poate suplini lipsa probelor privind fapta, vinovăția, prejudiciul și legătura de cauzalitate.

65. În special, în materia răspunderii subsidiare, unde se urmărește angajarea patrimoniului personal al unei persoane fizice pentru datoriile unei persoane juridice distincte, instanța trebuie să manifeste o exigență sporită în verificarea probelor și a raportului de cauzalitate. Această exigență este necesară pentru ca răspunderea excepțională prevăzută de lege să nu fie convertită într-un mecanism automat de recuperare a creanțelor neacoperite în procedura de insolvabilitate.

66. În această privință, instanța reține că transformarea automată a datoriei fiscale a unei societăți insolvabile în datorie personală a administratorului, fondatorului sau contabilului ar conduce la o confuzie inadmisibilă între patrimoniul persoanei juridice și patrimoniul persoanei fizice. Riscul economic al activității comerciale aparține, în principiu, persoanei juridice, dar translatarea lui asupra unei persoane fizice poate avea loc numai atunci când se demonstrează că aceasta a utilizat personalitatea juridică a debitorului în mod fraudulos, abuziv ori printr-o conduită culpabilă concret dovedită.

67. În contextul legal menționat mai sus, instanța constată că Serviciul Fiscal de Stat nu a demonstrat cumulativ condițiile atragerii lui Bulgac Victor Serghei la răspundere subsidiară pentru obligațiile debitorului S.R.L. „Maxicarton”.

68. Astfel, acțiunea reclamantului rămâne întemeiată, în principal, pe existența creanței fiscale validate, pe lipsa mijloacelor suficiente în masa debitoare și pe calitatea pârâtului în raport cu societatea debitoare, dar nu pe demonstrarea unei fapte concrete prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. a), e) sau h) din Legea insolvabilității, a vinovăției, a prejudiciului imputabil și a raportului de cauzalitate dintre fapta pretinsă și insolvabilitatea debitorului.

69. În consecință, instanța ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată a Serviciului Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului S.R.L. „Maxicarton” – în procedura falimentului simplificat, în persoana lui Bulgac Victor, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

70. În conformitate cu prevederile art. 248 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012 și art. art. 238-241 CPC, instanța de insolvabilitate,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată a Serviciului Fiscal de Stat privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Maxicarton” - în procedura falimentului simplificat în persona lui Bulgac Victor (IDNP: *****).

Hotărîrea este definitivă şi executorie din momentul pronunțării, dar poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile.

Președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru